

ένδοξος στέφανος είναι εις την πόλιν τὸ νὰ καταστραφῆ καλῶς, τὸ δὲ μὴ καλῶς ἄδοξον.

ΕΓΡΙΠΙΑΗΣ.

Ἄνευ κόπου οὐδὲν εὐδοῦται.

Τὸ ζητούμενον εἶναι κατορθωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὸ ἀμελούμενον.

Μόνος ὁ χρόνος δεικνύει τὸν δίκαιον ἄνδρα· τὸν κακὸν δὲ δύνασαι νὰ γνωρίσης καὶ ἐν μιᾷ μόνῃ ἡμέρᾳ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

Ὁ διὰ μόνῃς τῆς ἰσχύος νικήσας, δὲν ἐνίκησε εἰμὴ κατὰ τὸ ἦμισυ τὸν ἐχθρόν του.

MILTON.

Καὶ τὸ μικρότερον δένδρον δύναται νὰ παρέξῃ σκιάν.

Πᾶς τίμιος ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἦναι καὶ ἰκανός· ἀλλὰ πᾶς ἰκανός δύναται, ἐὰν θέλῃ, νὰ διακριθῆ καὶ διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς ἰκανότητός του συγχρόνως.

VVALTER SCO.

... Φίλος πρόσκαιρος

Ὁ πλοῦτος πάντες εἶναι καὶ ἐνίπτε
Διπρόσωπος ἐχθρός μας καὶ ἐπίβουλος.

K. X. ΒΕΡΣΗΣ.

Οὐδεὶς ἄλλος δεινότερος πόνος ὑπάρχει ἢ ἡ ἀποστέρησις τῆς πατρῴας γῆς.

ΕΓΡΙΠΙΑΗΣ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΚΗΔΕΙΑΝ.

Δὲν ἀποσπᾶς τὸ δάκρυ μου, ἀθλία ματαιότης·
Ὅταν πλουσίου φέρετρον καθοδηγῆς πρὸς μνήμα,
Ὅταν μὲ τόσον θόρυβον, χαρᾶς μᾶλλον προδότις,
Θρηνηῖς, δακρῶσαις ψευδῶς τοῦ Χάρωνος ἐν ὄσμᾳ.

Τὸ μνήμα εἶναι πένθιμον, καὶ σὺ λαμπρὰ προβάλλεις,
Ὡς ὄβελλος ἀναίσχυντος ἐν μέσῳ τῆς πενίας·
Ἴσως ζητοῦσα τὰς ψευδεῖς τιμὰς νὰ ἐπιβάλλῃς.
Ἐνθα τὰ πάντα λέγουσι γυμνάς τὰς ἀληθείας·

Ἐκεῖ τὰ πάντα ἔφυγον· ἡ δόξα ἐπετάσθη·
Ὁ ἦρωα ἐτελείωσε τὸ ἀνδρικόν καθήκον·
Τῶν ἐφημέρων λάμπων τὸ ὄναρ ἐσκεδάσθη,
Καὶ ἦρχισεν τὸ φοβερόν τὸ ἔργον τῶν σκωλήκων.

Ὡ ἀνθρωπότης τάλαινα, ἰνδάλλεο· αἰωνίως!
Τὴν σηπεδόνα μὲ λαμπρὰς στολὰς δὲν κατακρύπτεις
Μὲ θλιβεροὺς παιδῶνά σου δὲν ἐπιστρέφ' ὁ βίος,
Τὴν δυσωδίαν τὴν πολλὴν μὲ μύρα δὲν καλύπτεις!

Δὲν ὠφελοῦν οἱ θύσανοι, αἱ πόρπαι, αἱ ταινίαι,
Καὶ ἄμαξαι μελάμπρολοι, καὶ ἵπποι νεκροφόροι,
Καὶ συνοδία παμπληθῆς καὶ μουσικαὶ παντοῖαι,
Καὶ ψαλμωδοῦντες ἱερεῖς, καὶ παῖδες πενθηφόροι...

Οἱ ἱερεῖς προβαίνουν καὶ ψάλλουσι γελῶντες,
Καὶ σκέπτονται ἂν αὔριον θὰ θάψωσι καὶ ἄλλον, —
Οἱ παῖδες ψιθυρίζουσι, παντὸς ἀμεριμνῶντες,
Κ' οἱ ἄλλοι τέρψεις λέγουσι καὶ πόνους τῶν μεγάλους...

Ὡ, ναὶ τὰ πάντα μάτια! Ὅποταν τελευτήσης,
Οὐδεὶς θὰ κλάσῃ ἀληθῶς καὶ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία·
Μόνον ἡ μήτηρ, ἂν αὐτὴν νὰ ἔχῃς εὐτυχίσης,
Μόνον ἐκεῖνη δάκρυα θὰ χύσῃ ἐν πικρίᾳ!

Ψευμάτων τόσων μεταξύ κ' ὑποκρισίας τόσης,
Τοῦ τάφου σὲ ἡ ἄχαρις θέλει δεχθῆ ἀγκάλη,
Ἄφοῦ τὸ πᾶν ὑβρίτῃσι διὰ βαρβάρου γλώσσης,
Ἄφοῦ περὶ τὸ λείψανον συγκροτηθῆ ἡ πάλῃ...

Νυκτὸς ἀγρίας παρευθὺς θὰ σὲ καλύψῃ σκότος...
Σοῦ κύκλι παγερὰ σιγῆ, ἀδύσσωτων ἐρημία...
Σωρεῖται θὰ ἀναπνεῶν σκωλήκων λεληθότως...
Τὰ πάντα σῆψις φοβερά, φρικώδης δυσωδία...;

Καὶ ὁ νεκρὸς ὁ πλοῦσιος καὶ τὰ καλὰ τὰ τόσα
Ποῦ εἶναι τότε; . . ἅπανα, παντλήμων ἀνθρωπότης,
Θὰ διανύσῃς τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀγωνιῶσα . . .
Ἄθάνατος ὁ θάνατος φυλάττει στρατιῶτης!

ΚΛΕΙΝΘΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΗΣ.

Ο ΒΙΟΣ

Τι' εἴμ' ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ ἀπεράντου κόσμου;
Εἰς κόκκος εἰς τὴν ἔρημον, εἰς γάλιξ τῆς θαλάσσης,
Καὶ γίγας τὸ στερέωμα αὐτὸ ἀπλοῦτ' ἐμπρὸς μου
Κ' ἐπάνωθεν εἶν' ἡ ψυχὴ τῆς κτίσεως ἀπάσης.